

TALÁLKOZÁS

Kerek Gábor azért hiányzott az érettségi előtti utolsó osztálykirándulásról, mert azt is Ponta János szervezte.

S most, tizenkét év után újra találkoztak, annak a fürdőhelynek a strandján, ahova akkor az osztály utazott.

Meglepődtek, egymásra csodálkoztak, kicsit örültek, később összeölelkeztek. Ittak, ám egyelőre mindketten titkolták életük *nagy eseményeit*. Majd estére, fehér abrosznál csemegézik őket. János hanyag mozdulattal ígérte, hogy este hét órára foglaltat asztalt a vendéglőben. Szakállát simogatva, kissé hátravetett fejjel tette hozzá, hogy a főnök régi barátja.

Semmit sem változott, állapította meg Gábor, de most talán jobban illik hozzá az arrogancia. Az iskolában is utálta János mindenben turkáló, kioktató pökhendiségét, amellyel csírájában sorvasztotta el a barátságokat. Talán tudtán kívül, de mégis kéjes alapossággal.

Semmit sem változott, állapította meg János, de most talán még esetlenebb, mint az iskolában volt. Irtózott Gábor félműveltségétől, az úgynevezett *sokoldalúságától*, amik tulajdonképpen csak morzsák maradtak. Értelme bármit gyorsan fölfogott, ám hasonló sebességgel el is hullajtotta a javát.

Gábor kitérőkkel sétált a szállodához, örülnöm kell, hogy találkoztunk, örülnöm kell, hogy találkoztunk, sulykolta magába a szoba ajtajáig. Akkor még gyerekek voltak, az ösztöneik ítélték barátságról, gyűlöletről. Most elég intelligensek kell legyenek ahhoz, hogy *elfelejtsék* régi viszályaikat. Ennyi év után gyerekes marakodássá fokozta le az ellenszenvüket. János a legjobb tanulók otthonról is szított

– csak te, fiam, a többi ocsú!

- jával próbált mindenben vezető pozíciót kiharcolni magának, míg ő örökös ellenkezéssel pótolta János lépéselőnyét. János volt a tanárok kedvence, aki bolhaként ugrott, ha a közösségtől kértek valamit. Utolsó tanítási napokon ő nyújtotta át a virágsokrokat, ő fogadta áhítattal azokat a didaktikus puszikat, amelyek a figyelmes-

ségért jártak. Egyszer elgáncsolta, János a csokor rózsával pontosan a katedra előtt hasalt el. Fölpattant, összeverekedtek.

Gábor megtorpant a szoba ajtajában. Mosolyt gyúrt az arcára. Margit, a felesége az ágyban olvasott. Később elbóbiskolt a délelőtti fürdők, pakolások fáradságaitól.

Hatkor Gábor fölkel, kikészítette az öltönyét. Maga elé nyújtotta a karfán, és alig érintve végigsimogatta. Fél évig kuporgattak az anyagára, fél évig a varratásra.

– Ebben eltemethettek! – sóhajtotta, miután hazavitte a szabótól.

Margit kérte, vigye magával, legalább a férje egyik volt osztálytársát ismerje meg. Gábor készakarva tartotta távol őket a feleségétől, nehogy magyarázkodnia kelljen, hogy ez ki, hány gyereke van, elvált, nős, satöbbi. Úgy gondolta, ezzel elárulná diákkori emlékeiket.

– Azt tanácsolta az orvos, hogy pihenj. A zaj, a tömeg, a füst megártana a kezelés legelején. Csináld úgy végig a kúrát, ahogyan előírták. Másképp hiába fizetünk annyit.

Margit újra zokogott. Mindig a pénz, a pénz, legalább a gyerekeket hozták volna. Ő otthon csak robotol, most eljöttek nyaralni, kezelésre, javította ki Gábor, és mi öröme? A rojtosra koptatott frázisokban Gábor még a kötőszavak helyét is előre tudta. Legyintett, aztán a fürdőszobába menekült.

A kád szélére ült. Egy öreg, ópiumot pipázó indián meredt rá a tükörből. A szeme is mintha táskásodna. A ráncok a homlokán felépítették az ötödik emeletet. A szeme sarkába vajúdott rovasok pedig igazolták tagságát a gerontológia kísérleti alanyai között. Egyszer majd fölbukkan egy orvos, aki meg akarja fejteni az öregedés titkát, és följegyzi az ő adatait is.

Irigyelte Jánost. A megkapott (de csupán félig kiaknázott) lehetőségekért, amelyekből ő biztosan hozamosabbat fakasztott volna magának és családjának. Irigyelte *e ahogyesikúgy puffan* életviteléért, amivel akár egy fahordóban is leszánkázhatna a Niagarán. Vagy Jánosnál is csupán kártyavár? Az osztálytársak túlzása, akik meséltek róla?

Fölösleges mások életében gyámbásznia, gondolta Gábor, hisz a sajátja is kusza, akár a gyapotbála.

Margitot sajnálta, azért nem vált el tőle. Házasságuk olyan hegyi ösvénnyé keskenyedett – mondjuk az Andokban –, amelyre bármikor sziklák zuhanhatnak. Túl fiatalon nősült, aztán sorozatban születtek a gyerekek. Mindketten kiégtek, évek óta sablonokkal fércelik össze a hétköznapokat. Kihalt belőlük az ÖRÖM. Ha előlről kezdhetné!... Azonnal megbánta ezt az agyoncsépelet kijelentést, amely csupán a zilált házasságban élők mentsvára. Olyanoké, akik vigyáznak a kirakatra. Milyen kár, hogy Margit nem lett János szeretője, gondolta. Elképzelte, amint szeretkezés után ücsörögnek az ágyon, Margit szívesen csacsogna, de fél, hogy a másik leinti. János inkább hallgat, mert miről is beszélhetne egy ilyen asszonysággal? Kész lázálom! Ilyen hülyeség csak neki juthat az eszébe.

Kilépett a fürdőszobából, fölvette az öltönyt. A tükör előtt hosszasan igazgatta a vasalásokat. Margit szótlánul, könnyezve figyelte. Gábor hátratette a kezét, megemelte a fejét. Valahogy így kell bevonulnia az étterembe.

Ritkán tévedt vendéglőbe. Ha mégis, akkor Margit tudta nélkül somfordált be egy sörre. Olyankor azzal hajszolta az időt, hogy mások magabiztosságát tanulmányozta. Irigykedve figyelte határozott lépteiket, hanyag intésüket a pincérnek, akivel aztán közvetlen hangon viccelődtek, mutogattak, végül harsányan röhögtek.

Búcsúzóul megpaskolta felesége arcát.

A kihalt folyosón ellenőrizte a körmeit, cipőjét a szőnyegbe törölte. Büszke volt férfias tartására, és áldotta önmagát, hogy induláskor becsomagolta az öltönyét. Másképp kereshette volna a kibúvókat. A lift falára szegezett tükörben újra megigazította a nyakkendőjét, elrendezte a hajtincseit. Akár egy született gentleman, állapította meg, és ráfricskázott a tükörrre.

A vendéglő ajtajában fölszisszent, mert elsőnek érkezett. A fikusz melletti asztalon, a vázának támasztva, piros kartonlapon *arésérvé* fölirat. Kifordult. A második emeleten egy fotelbe huppant.

János átaludta a délutánt. Fél hatkor kikászálódott az ágyból, letelefonált, hogy minden rendben-e, aztán fölhívta a három emelettel följebb lakó nőt, és éjfélre rendelte a szobájába. A nő durcásságát ígéretekkel alakította türelmetlen várakozássá.

Letussolt, felöltözött. Konyakot töltött magának, és rágyújtott. Mérnökként rengeteget utazott a partner-vállalatokhoz. Ha tehetette, a hét második felében indult, hogy a szombat-vasárnapot valamelyik üdülőhelyen töltse.

Kíváncsi volt Gábor családjára, életére. Gürcölő szövönőre taksálta a feleségét. Ő meg naphosszat egy irodában görnyedhet, ahol bármikor alázatoskodhat a főnökével. Habár lehet, hogy szívesen utazgatna ő is, de megtiltotta az asszony.

Telefonálnia kellene a feleségének, de János irtózott a várható aggodástól. Idegesítette Elvira örökös tutujgatója. Most is csupán veszekedéssel, kiabálással sikerült lebeszélnie, hogy a bőröndbe csomagoljon.

Eszébe jutott egy lány, akinek közösen udvaroltak. Előbb szarvasbögést határoztak el: birkózással döntsenek. Gábor tiltakozott. Tizenhét évesek voltak. Úgy gondolták, sörözés közben majd eldöntik. Végül Gábor két magnókazettáért és egy Ford-jelvényért félreállt. Inkább jól eldángáltam volna, gondolta most János.

Belekortyolt az üvegbe. A magányos szállodai estétet itallal kábította elviselhetőbbé. Otthon pedig a felesége három bölcsődére való anyáskodását. A lakásuk buddhista szentély, Elvira naponta agyontakarította. János utálta a robotoló nőket, akik áldozatként nyársra tűzték magukat a családi tűzhelyen. Házasságuk után alig-alig sikerült elcsalnia moziba, vendéglőbe. Ilyenkor, dühében, legszívesebben fölpofozta volna Elvirát.

Gábor fél nyolckor újra lesétált a vendéglőbe. János már az asztalnál várta. Az alatt a néhány másodperc alatt, amíg az asztalhoz ért, megundorodott a mai estétől. A várható műkedvességtől, álmegértéstől, a szavaktól, amelyeknek szurony-ékezteit úgysem tompította el az idő. Nem érzett ellenszenvet János iránt, csupán közböösséget.

– Utólagos engedelmekkel, hogy haladjunk, rendel-

tem egy üveg vodkát és valami előételt, hogy simábban csússzon le.

Gábor gyorsan összeadta. Eddig százharminc.

János idegenként mustrálgatta Gábort. Hiába kereste a régi, kölcsönös utálat kiváltóit. Fölszívódtak. Vagy inkább átalakultak szunnyadó vulkánná, amelyet intelligenciája a mai napra elzárt a tápláló oxigén elől?

János akadémiai szintű rutinnal olvasztotta ki a fagyos hangulatot. Szakmai ártalomként, évek alatt szírpantotta föl. Ital, munkahely, időjárás, szálloda-vendéglő berendezése, kiszolgálás, néhány fényesre koptatott sztori, örökké ugyanabban a sorrendben, hangsúlyt sem változtatva.

– Tudod, mit szeretnék, Gáborom? Hogy ne leltározzuk az osztályt. Rühellek pletykálni, ráadásul tesztek rájuk és a hülye gondolataikra. Ez most a kettőnk találkozója. Rendben?

Gábor félszeg bólintása inkább kényelem volt, mint akarat hiánya. A vodka már gyalulta az agytekervényeit.

– Szeretem a vodkát is – folytatta hátradőlve János –, de külföldön drága. Nézd, ne vedd dicsekvésnek, engem gyakran küldenek szerződni nyugatra, és bárhol megfordulok, első dolgom, hogy meglepem magam egy üveg whiskyvel. Tiszta ital, nem bűzlesz tőle. Az egész napi kemény tárgyalások, lőtás-futás után teljesen felüdít. Egy pohárka este a szállodában kész orvosság.

(Szeretem a vodkát is – folytatta hátradőlve János –, de külföldön drága. Sajnos engem sohasem küldenek tárgyalni nyugati vállalatokhoz, mindig a kollégám utazik. Félnék, hogy egy doboz whiskyért kiárusítom a vállalatot. A két feleséggel voltam egyszer-egyszer külföldön pár napra. Bárhol járok az országban, első dolgom, hogy veszek egy üveg bittert. Teljesen eltompít. Kész orvosság.)

Gábor a zenekart figyelte, néha János felé bólintott, beharapta a szája szegletét, mosolyfélét erőltetve, mint aki érti a *dörgést*. A dob két oktávval erősítette a feszélyezettségét. A pergés, a kemény ritmus az agyában visszhangzott, s ott megsokszorozott hangerővel felesége hisztizését tamtamozta vissza a terembe.

Minek jött ő ide ezzel az IDEGENNEL? Mit akarnak

egymástól? A sosem volt barátságot elbeszélni? Pénzki-dobás. Fölösleges mással végigszenvednie egy ilyen vacsorát, amikor ugyanezt Margittal is megteheti. Sőt élvezhetné felesége örömét, aki éveket lökne vissza az életéből egy ilyen estéért. Margit legalább hallgat, ez meg locsog. Francot érdekli az ő vállalata meg az esti whiskyje.

Képtelen Margitot ápolni, annak sárga bőre, rugalmatlan tapintása mindig gyerekkori emléket ébresztett, amikor egy országúti baleset után odaosont a letakart, teljesen szétroncsolódott áldozathoz és megnyomkodta. Aztán a fához szaladt hányni.

– Az első feleségem elvált tőlem – sóhajtott, és teletöltötte Gábor poharát. – Különbet talált... Szerencsére még nem született gyerekünk. Azt hiszem, sohasem szerettem, de az apámmal való már-már ököl-emelgetős vitáktól a házasságba menekültem. Vittem az elsőt.

(Az első feleségemtől elváltam. Egyformák voltunk, betonba ágyazott elvekkkel. Szerencsére még nem született gyerekünk. Szerettem, apám szerint már az iskolában kurválkodott. Csak azért is elvettem. Vég nélkül veszekedtünk...)

– És a mostani? Legalább szereted?

– Imádom.

(Szeretem.)

– Az a legfontosabb – közben kiürítette a poharát.
– Az én feleségem valósággal bálványoz engem. De ennyit el is várok, ha már mindenben segítek neki. És még ennyi év után is képes megújulni a szeretkezésben. Mellette az ember gondolni sem merészel szeretőre!

(Az a legfontosabb – közben kiürítette a poharát. – Az én feleségem irtózik tőlem. A mi helyzetünkben nem várhatok mást tőle. Pontosan tizenöt hónapja nem szeretkeztünk. A műhelyben néha elkapok egy-egy inaslányt, legtöbbször ingyen feldobják magukat a rongyos zsákra... Ellenségeimnek sem kívánok ilyen családi életet.)

János nagyon akart figyelni Gábor szavaira, de tekintete a szomszédos asztalnál rostokolt egy hosszú hajú lányon. Csak foszlányokat értett, de azok zagyvaléknak

tűntek. Aztán Elvirára gondolt, akit sosem tudott megtanítani táncolni.

Gábor most már szórakozást remélt, legalább pár órára elfelejtkezni a magában cipelt ólmokról. A vodka is segített elásni a hangulatukat. Ömlött belőlük a panasz. Akár egy olajkitörés. Alig figyeltek egymásra, saját síránkozásukat önmagukban tovább emésztették. Elszórtan fejingatással, nahát-okkal jelezték az *együttérzést*.

Régi, végtelen vitáik telepatikus módon szinte egyszerre jutottak az eszükbe. Összenéztek. Hallgattak. Ők most nem azért jöttek, hogy keseregjenek, acsarkodjanak.

János képtelen volt Gáborra figyelni. Arra gondolt, hogy a jövő héten újra utazhat. Már ehhez sem volt kedve. Pedig egy hónapja még repesve várta, hogy meheszen, kiszabaduljon otthonról. Lehet, hogy a Gábor csordogáló életmódja az okosabb? Na nem. PONT ŐT azért már nem utánozza. Eszébe jutott, mit írt az irodában a falra egy papírra: Ha utazol, mindig legyen nálad PIF. Élvezi az idegenek döbönt arcát, amikor észreveszik, és önmagukban lenézik ezt a társaságot, amely francia gyermekfolyóiratot olvas. Vénségére. Csupán a bennfentesek tudják, hogy ez rövidítés. Pénz, irat, füttyű.

– És amúgy? – szólalt meg János.

Most mit mondjak neki? Már unom a panaszkodást, gondolta Gábor. Hülyülni, szórakozni kellene. Mindjárt záróra, és mi hiába lökjük ki azt a tömérdek pénzt. Hazudjak én is? Ha panaszodom, tanácsokat fog osztogatni. Akár egy bölcs kádi. Ezt még apámtól sem kérek. Mindenki úgy rontja el az életét, ahogy tudja. Mások okoskodása még kételkedőbbé alakítana.

– Hát, hogy én is dicsekedjek, vettünk színes tévét, befizettünk kocsira, csak a vezetéstől félek. Sohasem tanulom meg! Ha az első vizsgán elhasalok, inkább lemondok róla, de nem fogok közröhejre háromszor-négyszer nekifutni.

(Hát, minek panaszkodjak, egyelőre álmodozunk színes tévéről, kocsiról. A mindennapi kulizásban még álmodozásra sincs energiám. Az asszony, gyerekek...)

– Ti simán váltatok? – és tágra nyílt szemmel bámulta Jánost.

Na, most jól bevágtam neki! Ezt el kell mesélje, pedig nem érdekel.

Ha ennyire kíváncsi vagy, nesze, gondolta János. Megijedt, hogy hamarosan Gábor irányítja a beszélgetést.

– Volt feleségem intelligenciája a bányász béka seggénél is lejjebb tocsogott. Nem elég, hogy mindenáron válni akart, ráadásul végig hisztizett. A tárgyaláson bokán rúgott. Inkább visszaszívom, utóvégre hülyeség ilyen asszonnyal dicsekedni. Önmagamát értékelném le. De miért kérded, válni akarsz?

– Bolond lennék! Csak úgy érdeklődtem...

(Máson sem pörög az agyam. De hiányzik hozzá a legfontosabb: a válóok. Igaz, az ügyvédek könnyen kiforgatják a tényeket, de ahhoz pénz is kellene. És ha vesztek? És a gyerektartás?)

Hazudsz, gondolta János. Hallottam, milyen példásan szuperál a házasságotok. Valami ötletet akarnál a váláshoz, mi?! Ha megfizeted, szívesen, és majdnem fölnevetett.

Margit most sajtolja ki a szeméből a *szenvedés könnyeit*, gondolta Gábor, hogy mire fölmegegyek, kellően ki-sírnak lássam.

– Egyszer mintha olvastam volna az újságban valami újításodról – spriccelte Gábor a tejszínt.

(Valamelyik osztálytársunk említette, hogy írt rólad az újság, valami újításodról. Én alig érek rá olvasni.)

– Eeeegen – vakargatta meg János az állát –, régebben volt néhány. Tudod, türelem és józan fej kell hozzá. Mászkálok a gyárban a gépek között, egyszer csak hopp, beugrik valami ötlet. Dokumentáció, rajzok, benyújtom, kapok egy vastagabb borítékot, aztán jöhet a következő!

(Eeeegen – vakargatta meg János az állát –, régebben volt néhány. Tudod, türelem és józan fej kell hozzá. A kollégámmal összeálltunk, hogy sínre tegyünk egy jó ötletet, hagytam őt dolgozni, mindig kibújtam, aztán az osztozkodásnál beperelt, hogy ő csinálta az egészet, nem ad semmit. Azóta mintha összegubancolódtak volna a fogaskerekeim.)

A zenekar szünetet tartott.

Vacsoráztak, pezsgőt rendeltek, hogy valamilyen ünnepélyesebb itallal tiszteljék meg az alkalmat.

– A pezsgő csak nálunk ünnepi ital – magyarázta János. – A franciák például képesek reggeli után is pezsgőt inni. Saját szememmel láttam!

(Saját szememmel láttam, néhány Arséne Lupin-film-ben.)

János kétszer is elnézést kért, mielőtt kibizonytalanodott a mosdóba. Aztán az előcsarnokba, a telefonhoz. Otthoni számát tárcsázta. Felesége aggódása huszonnégy órája szorítja a gyomrát, torkát. A tizedik csörrenés után visszaakasztotta a kagylót. Melegség futkározott rajta. Visszatotyogott a mosdóba, és hideg vízzel lötykölte az arcát.

– Üriember módjára akartam válni – folytatta, miután hosszasan forgatta a poharát –, ezért neki hagytam a lakást. Anyósom szinte térden csúszva könyörgött, hogy költözzek hozzá, amíg másikat kapok. Minek fizessem az albérletet? Három napig gondolkodtam a barátom lakásán, aztán odaköltöztem az anyósomhoz.

(Három napig vedeltem a barátom lakásán, aztán költöztem oda.)

– Nem adom az anyját a lányáért!

– Hülye... Két hónap múlva bepofátlankodik a volt feleségem a pasasával, hogy eladták a lakást, és ide akarnak hurcolkodni. Anyósom hápogott, én kimenekültem az utcára. Mit avatkozzam bele! Három óra múlva visszamentem, akkor már szidták egymást, összepakoltam, és a barátomhoz költöztem.

No igen, te ebben is jó vagy, gondolta Gábor. Már az iskolában is utánoztad a filmhősöket.

– Van stílusod.

– Fenét. Hagyjam anyósomat választani? Jobban szeretett, mint a tulajon lányát. Később megbántam, mert végül mégis kipakolta őket.

Gábor elnézést kért, és a mosdó felé indult. Az emeleten senki. Megnyugodott, ahogy kiszállt a liftből. Tipogve osont az ajtójukig. Hallgatózott. Mintha csobogna a víz a kádba, a tévé is eléggé hangos. Talán csak nem vágta föl az ereit a kádban?! Megborzongott, és visszaszaladt a lifthez.

Közben János újabb palack pezsgőt rendelt. Négy-száznál tarthatunk, gondolta Gábor. Biztosan ő akar fizetni, ha ilyen veszettül rendel. Fizessen, ha milliomos.

Kezdeti szédelésük megszűnt, a kiadós vacsora száraz szivacsként szívta magába az alkoholt. János átlen-dült a holtpontra. Ettől fogva ihatott, amennyit akart.

Valószínűleg ötven lejjel jött le, gondolta János, és most felszökött anyucihoz kérni egy másikat. A kis naiv. Már az iskolában is sajnálta magától a levegőt.

Gábor idegesen fészkelődött.

– Mindjárt zárnak.

– Semmi sietség. Előbb kiürítjük az üveget. Csak nem hagynád a pincérnek?!

– Jó, de aztán fizessünk... Biztosan megválnak.

János fölnevetett.

– Te a régi maradtál... Közben kitaláltam valamit. Szerintem megalázó lenne fele-fele arányban fizetni a számlát.

– Miért?... Te akarod...

– Nem akarom. Versenyezni fogunk. A vesztes fi-zeti az egészet. Világpremier a szesztörténelemben!... Tudod, hol a tábor fönn a hegyen?

– Persze. A Patakmajor után.

Gábor legszívesebben láthatatlanná vált volna. Hogy megszabaduljon ettől a ragacsos embertől, aki most megint akart valamit. Nem értette pontosan, mit, mert kóválygott a feje. Erőtlenül könyökölt az asztalra. Me-rengő arccal bámult.

– Nahát. Az okos kis fejemmel kitaláltam, hogy a táborig szaladunk. Amelyikünk elsőnek érinti meg a be-járatnál a sorompót, az győz. A másik megkeresi a pin-cért, és fizet. De ráér holnap is. Na, mit szólsz, tatikám?!

János lubickolt. Hangja sikamlós, udvarias, de szinte parancsoló volt. Csupán egy pillanatra jutott az eszébe, hogy ő is lehet második. Aztán megnyugtatta önmagát. Az ötletmesterek örökké győznek.

Gábor pislogott. Mintha egy vödör kocsonyába gyö-möszölték volna. A pezsgő ízét sem érezte. Annyit ér-tett, hogy a táborig kell futni, és neki diadalmaskodnia kell. Másképp valami katasztrófa következik. Ameddig

János a futást magyarázta, még tudta, miféle katasztrófa. Bólintott, és lehörpintette a pezsgőjét.

– A számlát a főnöknél hagyjuk, megbízik bennünk.

Kimentek. A hús szellő jeges pakolásként hatott. Kisértáltak a szálloda fényudvarából. A sötétben megálltak. János pár pillanat múlva jelt adott az indulásra. Ez inkább hasonlított cammogásra, csekély jóindulattal sietésre.

Az iskolában János volt *anagy sportoló*, most sem bírta elviselni, hogy hátul kullogjon.

A patak fölötti széles betonhídon fiatalok csókolóztak.

Kezdődött a kaptató. Autó ereszkedett lefelé, mindketten kitértek jobbra.

– Na, hogy bírod, apuskám? – fordult hátra János, és oldalazva futott, hogy élvezhesse Gábor lihegését, evező karját, amely valamilyen fogantyú után kapálózott.

– Bírom! – kiáltotta. – Jobban, mint gondolnád... mindjárt elfüstölök melletted!

Gábor azonnal ellentmondott önmagának, és lassított. Máris zsibbadt a lába, szúrt a vádlija. Amióta a felesége beteges, fölhagyott a mindennapi kocogással. Hogy frissességével, energiájával ne ingerelje Margitot. És mi értelme volt?

Kezével rácsapott a kerítésen átcsüngő gallyra. Ha veszít, nincs miből fizetnie. Még a számla fele is a földhöz verné őket. Holnap utazhatnak haza. Margit belehal. Nem a hazamenésbe, hanem az önmaga előtti szégyenébe. Margit egyszer elájult a cipőboltban, mert öt leje hiányzott a csizma árához.

János sohasem indult el ötszámjegyű betétkönyve nélkül. Titokban gyűjtötte, még házas korában. Számított a válásra, kellett a tőke, amit nem kell elosztani majd. Apránként rakosgatta a mellékes jövedelméből, újításokból. Háromszor ennyi is viríthatna a könyvében, ha nem szórja páros kézzel a kiküldetések alatt.

Gábor feje fokozatosan tisztult a hideg levegőn. Ha ő most veszít, akkor János szétkürtölheti saját felsőbbrendűségét. Pancsolhat a kárörvendő nevetésekben. Inkább kibújt volna a vacsora abroncsából. Talán a kíván-

csiság hajtotta bele, hogy lemérje, mennyi cikázik még a régi gyűlöletből. Vagy János már korábban meglátta őket, de várt, amíg kieszelte ezt az alattomos bosszút *azokért* a sérelmekért?

János meg volt győződve, hogy nyer. Bizott maradék edzettségében. Több kell legyen benne, mint ebben a szarevő akárkiben! Aki az iskolában is örökké őellene áskálódott, hangoskodott. Főleg a háta mögött. Tessék, mondj valami okosabbat, ordította a képébe egyszer, mire Gábor teátrális legyintéssel kivonult az osztályból.

A szerpentin közepén volt egy rövidítés, gyalogosoknak. Pár lépcsőfokkal a legszélesebb kanyart vágták le. Gábor nem ismerheti, gondolta. Gyorsított. Úgysem látja a sötétben. Csak majd azt, hogy hirtelen behozhatatlan lett a hátránya. János jobbra fordult, és eltűnt az utat őrző fenyők díszőrsége előtt.

Gábor ismerte a rövidítést.

– Te sze-hemét!

Legszívesebben elbukatta volna Jánost, hogy utána páros lábbal tapossa a talajba, mint a férget. Hiába erőlködött, alig csökkent közöttük a távolság.

– Nem... nem kötöttük ki-haz... útvo-na-lat!

– Mindig... ro-hadt... vo-hol-tál!

– Pofázz csak... ú-gyis fizetsz!

Gábor ismét lassított, mélyeket lélegzett. Hogy visszafogja a zihálását. Szúrt a mellkasa. A szabályos lélegzés fárasztotta.

A piacnál tábla figyelmeztette az autósokat, hogy ügyeljenek a gyerekekre. Jánosnak eszébe jutott a sajátja. Elengedte azt a bizonyos gyeplőt. Apaságból elégtelen, gondolta, és most elhatározta, hogy munkahelyet változtat, hogy gyakrabban foglalkozhassék vele. Kedélytelenségét évek óta talapzat-kifordító tervekkel élesztgette, amelyek aztán napok múlva kicsinyes vágyakká törpültek.

A piactól fölfelé égtek az utcai lámpák. Kései sétálók, álmatlan öregek bámultak. Két csapzott férfit, akik nyakendővel a kezükben, kigombolt ingben szaladtak, látószólag céltalanul. Zakójuk szárnyként csapdosott a szélben.

Jánost fékezte a zakója. A mozinál kibújt belőle, valamelyest összetekerte, és a pad alá hajította. Visszafelé majd megkeresi.

Gábor észrevette, ő is levetette a zakóját, és össztekerve a hóna alá csapta, később a kezében vitte. Félt eldugni valahol. Szája kiszáradt, sípolva kapkodta a levegőt. Margitért futok, ismételtette magában néhányszor félhangosan. Elképzelte, hogy izzadtan, porosan, de győztesen vonul föl a szobájukba, Margit a nyakába borul, és büszke lesz rá. A hozzdateámat, vigyélki, kétbalkezesfráter, csakennyitkerestél, förtelmesafőzelék hétköznapok teljes elporladását vágyta. Eldicssekszik a barátainak, szomszédoknak, főnökének (talán akkor elköltöztetik a gépét az ablak alól). Majd beszél nekik Jánosról, hogy magasabbra értékeljék a sikerét. Ha besettenkedik az újsághoz, még cikket is írnak róla.

János a régi sérelmekkel doppingolta magát. A Patak-majornál Gábor már négykézláb fog kúszni, néhányszor visszagurul a lejtőn, ő leül egy kőre, úgy húsz-harminc méterre a tábortól, és hajnal felé, mire Gábor a sorompó közelében fetreng, ő fölpattan, odafut, könnyedén átugorja ellenfelét, és nevetve öleli át a CÉLT. Lehetőleg abban a pillanatban, amikor Gábor már centiméterekre megközelítette.

Három részeg vargabetűzött előttük fölfelé. János szűken kerülte őket. Fellökték. Gábor egy-egy liter töményt nyomott volna a kezükbe, jutalmul. A reménytel azonnal kicsattant az ereje, frissessége. Vinnyogó nevetéssel húzott el a lassan tápázkodó János mellett.

– Aljas disznó! – sziszegte Gábor hátának.

A bal könyöke és a válla sajgott. Megmozgatta, nincs-e eltörve. A könyöke vérzett, átütött az ingen. Nagyot kiáltva lendült neki. Az üzleteknél újra Gábor mögött zihált.

– Lega-lább... föl-húztál... vo-hol-na! Utol-értehelek... látha-tod... uhutol-érte-lek... gyen-ge vagy... utol-éher-te-lek.

Inkább engedi Gábort maga előtt futni, legalább kocoghat, és kevésbé fárad. Hadd diktálja ő az iramot. Az utolsó harminc méteren rákapcsol, és állva hagyja Gábort. Így lesz teljes a siker. Sokkal megalázóbb, mint

bevárni, hogy megközelítse a tábort. Érezze, hogy végig cicázott vele!

Három éve már az apró sikerek sem bökdösték a hangulatát. Eszébe jutott az agyonszajkózott apai intelem, miszerint a kicsi örömök varázsolják széppé az életet. Marhaság, gondolta János. Eleget hajszolta a parányi sikereket, de mit ért velük? A NAGYOK hiányában főlegesen lapátolta őket magára. Az ital csupán kábította. Irtózott attól, hogy okokat kutasson, kitaláljon. Még fiatal, újra nősülhet, csak épp előről nem kezdhet semmit. Sokan hiszik, hogy harminc-, sőt negyvenéves fejjel ÚJRA KEZDHETIK AZ ÉLETET. Esetleg, ha az eszüket is csecsemőkorukig sorvasztják.

A fenyők imbolygó árnyékai folyamatosan, különböző pózokban rajzolták a felesége képét az aszfaltra. Elvira megalkuvó mosolya bénította Jánost a futásban, akár otthon az unalmas délutánokon. Szívesebben csatagolt a városban.

A tó fölötti teraszon fiatalok söröztek. Harsány röhögéssel fogadták őket. János szétcsapott volna egy doronggal közöttük, Gábor félt, hogy fölbuktatják. Sörösüveg csattant mellettük az aszfalton.

János megbánta a fogadást. Még bírta a futást, de sajnálta a ruháját, sérülését, irtózott a másnapi izomlástól. A csordulásig ivászat helyett inkább aludt volna. Enyhe sajnálatba bevont becsmérléssel nézte Gábor szétszórt, egyenetlen mozgását, ahogy gépiesen rakta előre a lábát. Fújtatott, mint a bányaló a tárna kijárata előtt, valószínűleg félt hátrasandítani, de biztosan érezte, hogy ő a paprikajancsi.

A meredek, kettős kanyarban Gábor csak lépkedni tudott. A zakóját is elejtette. A hideg veríték sütötte a homlokát. Inkább meghal, mint a pompeji katona, de nem adja föl. Akkor végképp elveszítené önbecsülését, hitét. Jánosról megfeledkezett, úgy tudta, valamiért egyedül kell fölszaladnia a táborig (talán Margit küldte), az ok lényegtelen, csupán a hátramaradt méterekre koncentrált. Mozgása olyan volt, mint a maratoni táncversenyzőké a második nap után. Az út közepére fordult, szinte önkívületben figyelte a választóvonalat. Valami azt súgta, hogy ha ezek elfognak, CÉLBA ér.

Mintha egy vödör jéghideg vizet zúdítottak volna rá, hirtelen megvirradt az agyában, és megtorpant. Görcsösen rángatózva várta be Jánost.

– Öh-ö-rül-tél vo-hol-na... ha... ha el-ta-lál... a-haz ü-veg, mi?

– Menj... aha... fe-né-be! – és elfutott Gábor mellett. – Fel-adod?

Gábor megpróbált ismét nekirugaszkodni. Fölnézett, és érezte az apró tülevelek radar-szemét, amelyek tőle várják a győzelmet.

– E-hegész... este... hazud-tál! – folytatta. – Nagy szö-höve-gek... és... sehol semmi.

János lépésre fogta a futását, hogy letörölje arcáról az izzadságot. Gábor utolérte.

Pofázz csak, gondolta, alig vánszorogsz, de pofázol. Legalább esnél össze, és gurulnál vissza!

Gábor a CÉL védelmezőjének képzelte Jánost, aki azonnal falat épít keresztben az úton, ő pedig belegabalyodik a lecsüngő indákba.

János az út völgy felőli szélén szaladt. Gábor nyögött, fuldoklott, megpróbálta utolérni. De mintha egy medence fenekén lépegetne, és hiába kapálódzik a vízben, centit sem halad.

A Patakmajor fénye a szemébe szúrt. Karnyújtásnyira megközelítette Jánost, aki elhatározta, hogy csak akkor pillant hátra, ha tompa puffanást hall. Gábor látványa is fárasztotta.

Gábor megfeszítette az izmait, összeszorította a fogát, kicsit előrehajolt, és vállal Jánosnak rontott. János kibillent az egyensúlyából, rekedten ordított, és elesett. Pár métert gurult a völgy felé, aztán fönnakadt egy főtörzsben. Gábor térdre bukott, de mintha ambróziába harapott volna, fölpattant, és továbbfutott.

– Hazug... di-hisznó! – suttogta.

Én győzök, én győzök, hörögte később a lejtőn, a Patakmajor felé. Az ereje végképp elfogyott, annyi sem maradt, hogy fékezze a lendületét. Elvágódott. Nadrágja fölhasadt, arcát, könyökét lehorzsolta. Inge cafatokban lógott.

Föltápáskodott. Idétlenül imbolygott előre. A vendéglőnél autó közeledett, a vezetője kiszólt, hogy segít-

het-e. Gábor intett, hogy menjen. Már látszott a tábor előtti lámpa fénye, alatta a sorompó.

Nevetni próbált, de hiába erőlködött. Alig rezdült az ajka. Előrenyújtott kézzel tántorgott. Néhány méterre a CÉLTÓL újból elesett. Hason csúszva, jajgatva közelített a vasrúdhhoz. Hadonászva nyújtózkodott, hogy legalább az ujjbegyével megérintse.